

Sygnatura akt XII C 1884/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: Stażysta Agata Zbąszyniak

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **A. O.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Urzędu Skarbowego P. (...)**

zapłatę

1. Umarza postępowanie w zakresie obejmującym żądanie zapłaty kwoty 3.051,20zł.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Zasadza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Łosik

Sygn. akt XII C 1884/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 czerwca 2013 r., A. O. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego P. (...) w P. kwoty 76.696 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadnieniem pozwu była okoliczność, iż powód został zobowiązany do zapłaty zaległego podatku za lata 2003 i 2004, a w związku z faktem, że nie posiadał wystarczających środków na pokrycie zaległości, był zmuszony do zawarcia umowy pożyczki. Powód wskazał, że zapłacił pozwanemu łączną kwotę 303.750zł. Na skutek interwencji powoda, decyzje Naczelnika Urzędu Skarbowego zostały uchylone, a po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w dniu 15 lipca 2011r. wydano postanowienie umarzające postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2003 i 2004. Wobec uchylenia decyzji, pozwany przelewał na konto powoda kwotę 417.839zł, którą następnie w całości przekazał pożyczkodawcy. Powód domaga się w niniejszym postępowaniu odszkodowania równego kwocie odsetek od zaciągniętej pożyczki - 67.043,87zł, podatku od czynności cywilnoprawnych w związku z zawartą umową pożyczki - 6.600zł oraz kosztów egzekucyjnych - 3.051,20zł.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że prowadził wszczęte z urzędu postępowanie podatkowe oraz że wydano decyzje, na mocy których powód był zobowiązany do zapłaty zaległego podatku za lata 2003 i 2004,

jak również, że powód dokonał wpłat w kwocie 155.753,90zł za 2003r. i 154.144,20zł za 2004r. Pozwany podniósł, że w związku z uchynieniem decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego, pozwany przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 417.839zł. Podkreślał przy tym, że przekazane oprocentowanie nadpłaty, jakie powód otrzymał, ma charakter odszkodowawczy i w całości rekompensuje szkodę poniesioną przez powoda w związku z wydaniem i wykonaniem decyzji. Nadto pozwany zaznaczył, że powód nie przedstawił dowodu potwierdzającego faktyczną realizację zobowiązania zawartego w umowie pożyczki. Reasumując, zdaniem pozwanego, powód nie wykazał, żeby poniósł szkodę przewyższającą kwotę 118.374,27zł wypłaconych mu kwot z tytułu oprocentowania nadpłaty oraz odsetek od kosztów egzekucyjnych.

W piśmie z dnia 24 listopada 2013 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 3.051,20zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A.O.był zatrudniony od 1999r. na podstawie umowy o zatrudnieniu przez spółkę (...)/(...) G.fur (...)& (...)z siedzibą w N.. W dniu 2 lipca 2002r. pomiędzy powodem a spółką została zawarta umowa o skierowaniu do innej pracy i o oddelegowaniu, zgodnie z którą pracownik ten został skierowany do pracy jako członek zarządu do spółki (...)w P.do dnia 30 września 2005r.

Organ podatkowy pierwszej instancji uznał, że sposób opodatkowania wynagrodzenia powoda jest nieprawidłowy.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2006r. Naczelnik Urzędu Skarbowego P.- (...)wszczał z urzędu postępowanie podatkowe wobec A.O.w sprawie określenia wysokości zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2003 i 2004. W wyniku tego postępowania zostały wydane decyzje pozwanego z dnia 31 sierpnia 2006r. nr ZF/411 OU-(...)i nr ZF/411 OU-(...)określające wysokość zobowiązań w podatku dochodowym od osób fizycznych za lata 2003 i 2004, utrzymane w mocy decyzjami Dyrektora Izby Skarbowej w P.z dnia 26 lutego 2007r. nr (...)()-174/06 i nr BD-(...)-175/06.

W dniu 16 lipca 2007r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. jako pożyczkodawcą umowę pożyczki, na mocy której (...) sp. z o.o. wyraził gotowość udzielenia A. O. pożyczki w kwocie 330.000zł na spłatę zobowiązania podatkowego z odsetkami. Oprocentowanie określone na 5,95% miały być naliczane na ostatni dzień każdego miesiąca według stałej stopy procentowej od daty wypłaty do daty spłaty.

W dniu 8 sierpnia 2007r. na rachunek Urzędu Skarbowego P. - (...) z rachunku Urzędu Skarbowego P. - W., będącego organem egzekucyjnym, zostały przekazane wpłaty w kwocie 155.753,90zł za 2003r. i 154.144,20zł za 2004r.

Po uwzględnieniu przerwy w naliczaniu odsetek Naczelnik Urzędu Skarbowego P. - (...) dokonał rozliczenia przekazanych kwot w następujący sposób: - 2003r.: należność główna 110.290,20zł i odsetki 42.543zł (pozostała do zwrotu kwota 2.920,70zł) - 2004r.: należność główna 122.497,80zł i odsetki 28.419zł (pozostała do zwrotu kwota 3.227,40zł).

W dniu 3 lutego 2009r. pozwany dokonał zwrotu na rachunek bankowy powoda kwoty 6.148,10zł (w tym kwota nadpłaty 5.069,82zł i oprocentowania od nadpłaty 1.078,28zł), z tytułu rozliczenia wpłat dokonanych na poczet zaległości podatkowych za 2003 i 2004r.

Powód zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. decyzje Dyrektora Izby Skarbowej w P. z 26 lutego 2007r.

Wyrokami WSA z 14 kwietnia 2010r. (I SA/Po 192/10 i I SA /Po 220/10) powyższe decyzje zostały uchylone.

Decyzjami z 31 sierpnia 2010r. nr (...) - (...) oraz (...) - (...) Dyrektor Izby Skarbowej uchylił w całości decyzje nr (...) OU- (...) i nr ZF/411 OU- (...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w znacznej części.

W dniu 10 września 2010r. pozwany przekazał na rachunek bankowy powoda łączną kwotę 417.839zł, w skład której wchodziły: kwota nadpłaty 303.750zł, kwota oprocentowania nadpłaty naliczona od dnia wpłaty tj. 21.07.2007r. do dnia zwrotu tj. 10.09.2010r. w zaokrągleniu do pełnego złotego -114.089zł.

W dniu 31 marca 2011r. A. O.przekazał na rachunek bankowy pracodawcy kwotę 429.073zł. Rodzaj operacji określono jako płatność wewnętrzna.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy w przedmiocie określenia zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2003 i 2004, Naczelnik Urzędu Skarbowego P. - (...) wydał w dniu 15 lipca 2011r. decyzję nr (...) o umorzeniu postępowania podatkowego wszczętego z urzędu wobec powoda postanowieniem z 27 lutego 2006r.

Powód złożył w dniu 4 stycznia 2013. do Naczelnika Urzędu Skarbowego P. - (...) wniosek o zwrot nadpłaty w kwocie 105.013zł wraz z należnymi odsetkami argumentując, że wypłacona dotychczas kwota odsetek, jakie otrzymał, była za niska.

Po rozpatrzeniu wniosku, pozwany wydał w dniu 29 kwietnia 2013r. decyzję nr (...), w której określił powodowi wysokość nadpłaty w podatku dochodowym od osób fizycznych na kwotę 1.078,28zł wraz z należnymi odsetkami naliczonymi od 20 lipca 2007r. do dnia zwrotu wskazując, że powyższa nadpłata powstała tytułem zwrotu kwoty 6.148,10zł bez oprocentowania. Nadpłata z odsetkami w wysokości 810zł została przekazana powodowi w dniu 23 lipca 2013r.

W dniu 27 maja 2013r. powód złożył odwołanie od decyzji pozwanego i wniósł o jej uchylenie oraz naliczenie kwoty nadpłaty w prawidłowej wysokości.

Decyzją nr (...) z 13 sierpnia 2013r. Dyrektor Izby Skarbowej w P. uchylił w całości decyzję pozwanego z 29 kwietnia 2013r. w sprawie określenia wysokości nadpłaty w podatku dochodowym od osób fizycznych w kwocie 1.078,28zł wraz z odsetkami i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Decyzja nie została jeszcze wydana.

Z kolei sprawę zwrotu pobranych kosztów egzekucyjnych prowadził organ egzekucyjny tj. Naczelnik Urzędu Skarbowego P.- W., który zwrócił na rachunek bankowy powoda koszty egzekucyjne wraz z odsetkami ustawowymi od dnia pobrania. Postanowieniem nr (...)z 27 września 2013r. (sprostowanym postanowieniem nr EA/724-(...)z 11 października 2013r.) Naczelnik Urzędu Skarbowego P.- W.określił wysokość kosztów egzekucyjnych powstałych w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułów wykonawczych SM (...)oraz SM (...)z dnia 2 stycznia 2007r. wystawionych na zobowiązanego na kwotę 3.051,20zł oraz określił wysokość odsetek ustawowych od pobranych kosztów egzekucyjnych od dnia uzyskania do dnia 30 września 2013r. na kwotę 2.396,99zł. Odsetkami powyższymi obciążono wierzyciela tj. pozwanego.

dowód: decyzja nr (...) OU- (...) k. 7-9, decyzja nr (...) OU- (...) k. 10-12, decyzja nr (...) k. 13-19, umowa pożyczki k. 20-26 ze zmianami k. 27-32, potwierdzenie przelewu kwoty 239.073zł na rzecz Selgros k. 33, rozliczenie odsetek od kwoty pożyczki k. 112, decyzja (...) k. 34-40, decyzja (...) k. 41-47, wydruki potwierdzające przekazanie kwoty 155.753,90zł i 154.144,20zł na konto US k. 157, 158, potwierdzenie zwrotu kwoty 6.148,10zł k. 159, wydruk naliczenia odsetek w kwocie 1.078,28zł k., potwierdzenie zwrotu kwoty 417.839zł k. 111, wydruk naliczenia odsetek w kwocie 114.089zł k., decyzja nr (...) k. , potwierdzenie zwrotu kwoty 1.888,28zł k., wydruk naliczenia odsetek w kwocie 810zł k. , decyzja nr (...) k. 169-173, postanowienia nr (...) i EA/724- (...)/X k.174-175, 176 , wyroki NSA z 14.01.2010r. k. 62-73 i 74-84, wyroki WSA z 14.04.2010r. k. 48 i 55, decyzja nr (...) k. 99-102, decyzja nr (...) k. 103-106, decyzja pozwanego z 15.07.2011r. k. 107-109

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów z akt sprawy.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, bowiem ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że powód dochodził odszkodowania z tytułu pobranego od niego przez pozwanego zaległego podatku za lata 2003 i 2004 w związku z uchycieniem decyzji określających przedmiotową zaległość podatkową.

Zgodnie z tezą wyroku Sądu Najwyższego z 6 lutego 2002r. (V CKN 1248/00) przepis art. 77 ust. 1 Konstytucji może stanowić podstawę roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej przez wydanie w postępowaniu podatkowym decyzji niezgodnej z prawem, następnie uchylonej wskutek odwołania podatnika.

W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006r. (III CZP 125/05) potwierdzono, że przepis art. 417 par. 1 kc w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji, mający zastosowanie do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem 1 września 2004r. stanowi podstawę prawną odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną wydaniem i wykonaniem nieostatecznej decyzji organu podatkowego pierwszej instancji, następnie uchylonej.

Dyspozycja art. 77 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Z kolei zgodnie z treścią art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

W sprawie bezspornym między stronami było, że decyzje, na mocy których określono kwotę należnego od powoda podatku za lata 2003 i 2004 zostały prawomocnie uchylone, a także, że co do zasady pozwany był zobowiązany do wypłaty na rzecz powoda, w związku z tym zdarzeniem, świadczenia pieniężnego nienależnie od niego pobranego oraz że wypłacił na jego rzecz kwotę pobranej nadpłaty z odsetkami i kwotę kosztów egzekucyjnych z odsetkami. Spornym pozostawało natomiast, czy pozwany wypłacił całe należne powodowi odszkodowanie w związku ze szkodą powstałą u niego na skutek wydania i wykonania decyzji organu podatkowego pierwszej instancji, następnie uchylonych wskutek odwołania powoda.

W wyroku Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2008r. (II CSK 393/07) uznano, iż w wypadku zwłoki Skarbu Państwa - Izby Skarbowej w zwrocie nadwyżki podatku VAT, Skarb Państwa obowiązany jest do wynagrodzenia podatnikowi szkody w rozumieniu art. 361 § 2 kc, która nie została pokryta zwrotem nadpłaty wraz z oprocentowaniem wypłaconym na podstawie Ordynacji Podatkowej. Art. 78 Ordynacji Podatkowej nie przewiduje odsetek jako takich, lecz oprocentowanie w wysokości odsetek należnych od zaległości podatkowych, co wyklucza utożsamianie oprocentowania z odsetkami oraz nie pozwala korzystać wprost z argumentacji dotyczącej odsetek. Słowa "choćby nie poniósł żadnej szkody" zawarte w art. 481 § 1 kc, należy interpretować jako zwolnienie wierzyciela z obowiązku dowodzenia faktu zaistnienia szkody i jej wysokości przy domaganiu się świadczenia odsetek za opóźnienie od dłużnika, a nie jako wykluczenie odszkodowawczego charakteru odsetek za opóźnienie.

Pogląd dotyczący kompensacyjnego charakteru oprocentowania wypłacanego na podstawie Ordynacji Podatkowej jest już ugruntowany w orzecznictwie.

Jak już wskazywano, bezspornym pozostawało, iż pozwany zwrócił powodowi nadpłatę podatku wraz z oprocentowaniem obliczonym zgodnie z art. 78 Ordynacji Podatkowej tj. w wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych oraz koszty egzekucji wraz z odsetkami. Powód domagał się natomiast dalej idącej rekompensaty, która pokryłaby dodatkowo koszty pożyczki, którą - jak twierdził - zaciągnął, by uiścić zobowiązanie na rzecz organu podatkowego. Nadmienić trzeba, że Sąd nie podziela poglądu pozwanego co do tego, iż powodowi nie należy się odszkodowanie jako, że uchycenie organu nie miało rażącego charakteru, ponieważ przepis art. 417 kc takiego zaostrzonego wymogu w odniesieniu do zachowania organu władzy publicznej nie stawia. Literalne brzmienie przepisu wskazuje, że wystarczające jest działanie lub zaniechanie organu niezgodne z prawem.

Przechodząc dalej, w wyroku z dnia 30 maja 2003r. (III CZP 34/03) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że gdy na skutek wykonania decyzji organu podatkowego pierwszej instancji, która następnie została uchylona i stwierdzono nadpłatę należności podatkowej, strona poniosła szkodę, której nie pokrywa zwrot nadpłaty, może ona na podstawie art. 417 par. 1 kc dochodzić jej naprawienia w procesie cywilnym. Tę myśl w odniesieniu do szkody poniesionej wykonaniem wyroku wyraża art. 338 § 2 kpc i brak uzasadnionych podstaw, aby przyjąć odmienne stanowisko w stosunku do decyzji podatkowej.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 19 kwietnia 2012r. (IV CSK 406/11) zachowanie niezgodne z prawem to zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym, polegające na sprzeczności między zakresem kompetencji organu, sposobem jego postępowania i treścią rozstrzygnięcia wynikającymi z wzorca ustawowego, a jego działaniem rzeczywistym. Przesłanka niezgodności z prawem musi być rozumiana w sposób właściwy dla prawa cywilnego tj. jako sprzeczność działania lub zaniechania z porządkiem prawnym sensu largo, co wyklucza możliwość jakiegokolwiek dyferencjacji skali czy stopnia bezprawności działania. Bezprawność działania oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, ale jedynie takie naruszenie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

W myśl ogólnych zasad kodeksu postępowania cywilnego i kodeksu cywilnego (art. 6 kc i art. 232 kpc) to na powódzie spoczywał w niniejszym postępowaniu ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (tak też SN w orzeczeniu z 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147). Sąd podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (orzeczenie SN z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 z glosą A. Zielińskiego, Pal. 1998, nr 1-2, s. 204 i nast.). Oznacza to, że sąd wydaje wyrok w oparciu o taki materiał dowodowy, jakiego dostarczyły strony. Innymi słowy, strona sama musi pilnować dopełnienia obowiązków procesowych jakie na niej ciąży. Jeśli ich nie wypełni, ponosi skutki zaniebdania.

W konsekwencji, zgodnie z powyższą regułą z art. 6 kc i art. 232 kpc, powód w niniejszej sprawie powinien wykazać istnienie przesłanek zobowiązania pozwanego w dochodzonej pozwem wysokości. Powinien więc udowodnić, że poniósł szkodę w wysokości przewyższającej już wypłacone przez pozwanego oprocentowanie o charakterze odszkodowawczym, oraz że szkoda ta pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wykonaniem decyzji organu podatkowego następnie uchylonych. Pozwany zakwestionował bowiem tą okoliczność wskazując, że powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego moment uruchomienia pożyczki, jak również chwilę jej spłaty.

Powód przedłożył dowody wpłaty kwot na rzecz pozwanego kwoty 155.753,90zł za 2003r. i 154.144,20zł za 2004r. Pozwany z kolei przedstawił dowody, z których wynika, że zwrócił powodowi całą kwotę nadpłaconego podatku oraz oprocentowanie należne według przepisów Ordynacji Podatkowej, jak również kwotę kosztów związanych z egzekucją wraz z należnymi odsetkami.

Natomiast dokonując analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie należy jednoznacznie stwierdzić, że powód nie udowodnił momentu uruchomienia pożyczki - nie wynika on bowiem z żadnego dokumentu, w szczególności nie został wskazany w umowie pożyczki, zgodnie z którą (...) sp. z o.o. pozostaje jedynie w gotowości do udzielenia powodowi pożyczki, powód ma zaś dopiero wyrazić gotowość jej przyjęcia. Można jedynie domniemywać, że powód otrzymał środki od pożyczkodawcy i dysponował nimi przed dokonaniem wpłaty na rzecz Urzędu Skarbowego. Nadto powód nie wykazał, by płatność na rzecz pożyczkodawcy kwoty 429.073zł, była dokonana tytułem spłaty pożyczki, którą przeznaczył na zapłatę podatku. Brak jest bowiem jakiegokolwiek adnotacji potwierdzającej, że wpłata dotyczy zwrotu pożyczki z 16 lipca 2007r. Informacja ta jawi się jako istotna w szczególności w kontekście tego, że powód wpłaty tej dokonuje w dniu 31 marca 2011r. - po upływie kilku miesięcy od momentu, w którym otrzymał środki od

pozwanego (wrzesień 2010r.). Logicznym i racjonalnym posunięciem w świetle zasad doświadczenia życiowego byłaby natomiast spłata natychmiastowa. W związku z tymi wątpliwościami trudno przyjąć, że powód wykazał, iż koszty pożyczki wchodzą w zakres szkody, jaką poniósł w związku z wykonaniem decyzji organu podatkowego.

Reasumując należy stwierdzić, że powód nie wykazał, by szkoda, stanowiąca następstwo wykonania decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego P. - (...) była wyższa niż ustalona przez pozwanego, za którą powód uzyskał już od pozwanego świadczenie pieniężne. Dotyczy to również kwoty podatku od czynności cywilnoprawnych, której zwrotu powód również się domagał. W odniesieniu do kwestii podatku od czynności cywilnoprawnych dodatkowo wskazać trzeba, że powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałby fakt i data jego zapłacenia.

Ubocznie Sąd zauważyć trzeba, że porównanie stanu majątkowego powoda sprzed szkody i po jej powstaniu, prowadzi do wniosku, że szkoda została mu w pełni zrekompensowana. Oprocentowanie nadpłaty jest bowiem zdecydowanie wyższe niż to ustalone w umowie pożyczki z dnia 16 lipca 2007r. zawartej pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o., gdyż zgodnie z art. 78 par. 1 w zw. z art. 56 par. 1 Ordynacji Podatkowej wynosi 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, a w dniu zawarcia umowy było to 12% (oprocentowanie pożyczki ustalono na 5,95%).

W konsekwencji na podstawie przytoczonych przepisów powództwo należało oddalić.

W związku z cofnięciem powództwa co do kwoty 3.051,20zł tytułem zwrotu kosztów egzekucyjnych, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie (art. 355 kpc).

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc. Kosztami procesu został w konsekwencji obciążony powód, jako przegrywający sprawę. Na koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 3.600zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W związku z brzmieniem art. 99 kpc Sąd wskazaną kwotę zasądził na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

SSO Anna Łosik